

Na samotnem otoku

»Vašo željo bom sporočil gospodu poglavarju,« je odvrnil Tomaž, »in ne dvoim, da bo rad ustregel kapitanovi prošnji takoj, ko bo izvedel, kakšne narodnosti je ladja.«

»Nizozemska ladja je,« je odvrnil odposlanec. »Z večjim številom drugih je odpotovala pred kratkim iz Batavije, toda vihar nas je od drugih odtrgal. Kadar pridemo spet na pravo pot, bomo nadaljevali potovanje na Nizozemsko.«

Ko je Tomaž to slišal, je komaj prikril veselje. Zdelo se mu je pa, da bo bolje, če bo molčal, dokler ne spozna kapitana.

je ne popravijo. Če bo Bog hotel, se bomo vsi trije vrnili z njo domov.«

Gerdo so obile solze veselja. Tomaž pa ji je rekel: »Zdaj se moram vrniti, da sporočim kapitanu, kaj naj stori.«

Dejal je Nizozemcem, ki so čakali na obrežju, da dovoljuje poglavar ladijski

Zato je odvrnil, da bo vse to sporočil otoškemu poglavarju in se bo kmalu vrnil z odgovorom. Dotlej pa ne sme nihče zapustiti obale in priti v osrčje otoka.

Medtem je Gerda ustrelila še tretjič in četrtič. Kapitanov odposlanec je obljubil, da bo poskrbel, da se bo vse zgodilo po poglavarjevi želji.

Tomaž je odhitel proti domu, kar so mu daie moči. Tam ga je Gerda že nestrpno čakala.

»Vesela bodi, draga žena!« ji je zaklical že od daleč. »Poškodovana nizozemska ladja je in ostala bo tu, dokler

posadki bivanje na otoku, dokler ne popravijo najhujših poškodb, in sicer samo na ozemlju, ki jim ga bo on določil. Za živila in vodo bo pa drugi dan vse poskrbel.

Nizozemci so se zahvalili za to uslugo in sporočili bolnemu kapitanu veselo vest. Potem pa so se vsi lotili dela na ladji.

Tako je potekel dan in zvečer so mornarji obesili med drevjem mreže in v njih zaspali.

Tomaž jih je od daleč opazoval, ponoči pa je še zlasti dobro zaprl vse vhodne v utrdbo.

Ko se je začel svitati nov dan, se je

preoblekel, da ga ne bi takoj spoznali, in vprašal po kapitanu.

Kapitana so medtem že prinesli na obalo, kjer so mu napravili iz vejevja prijetno lopo.

Takoj so odvedli Tomaža k njemu. Prijazno sta se pozdravila v nizozemskem jeziku in se potem iznenada spogledala. Obema se je zazdelo, da sta se morala že nekoč v življenju videti.

»Če se ne motim,« je dejal Tomaž, »ste bili nekoč pred Rtičem dobre nade« s svojim spremiljevalcem v veliki nevarnosti.«

»Res je!« je začudeno odvrnil kapitan. »Toda, kako je mogoče, da to tako dobro veste?«

»Bratranec!« je vzklíknil Tomaž. »Ali se ne spominjaš več svojega tovariša v nesreči, ki je takrat zletel s tabo vred v zrak?«

Evzelij — tako se je imenoval kapitan — je razprostrl roke in objel svojega mladostnega prijatelja. »Ali si res še živ?« ga je vprašal. »In vsi domači so te že davno objokovali, ker so mislili, da si mrtev. Tudi jaz sem to mislil.«

Tomaž od ganjenosti ni mogel takoj odgovoriti; potem pa je odvrnil: »Da, dragi prijatelj. Vsemogočni me je poslal na ta otok in mi pomagal, da sem srečno preživel vsa ta leta. Zdaj mi bo, upam, pomagal, da se vrnem domov. Saj mi boš dovolil, da se bom z ženo in otrokom odpeljal na tvoji ladji nazaj na Nizozemsko? Saj sem ti kot otoški poglavar dovolil, da si lahko pristal na mojem otoku,« se je zasmejal. Rad ti bom dal hrano in vse, kar boš potreboval za popravilo ladje brez visoke odškodnine.«

Evzelij je to seveda z veseljem dovolil. Potem ga je prosil, naj sede in mu pove, kako ga je preganjala usoda.

Tomaž mu je rad ustregel in ko je povest končal, mu je Evzelij povedal svojo. Pravil mu je, kako se je takrat, ko sta se razstala, vrnil domov in potem dobil vodstvo nad ladjo, ki se mu je zdaj poškodovala.

»Zdaj ti moram še pokazati svojo ženo in hčerko Marto!« je vzklíknil Tomaž in odločila sta se, da pojmeta pogledat v utrdbo.

Dvanajsto poglavje.

Ko sta prišla tja, je Evzelij začudeno pogledal mogočne obrambne nasipe. Ni skoraj verjel, da so mogli ljudje brez dobrih priprav v samotni zgraditi tako trdnjavo.

Ko pa je zagledal še Gerdo in malo Martico, je vzklíknil: »Seveda, v taki

družbi je prebivanje na »srečnem« otoku res prijetno.«

»Nikoli nisem imenoval otoka drugače kakor »srečni otok,« je odvrnil Tomaž, »in drugega imena tudi ne zasluži.«

Tomaž je pokazal bratrancu še vse svoje zaloge živl v ahrambi, pa tudi svoj zlati zaklad.

»Res si imel srečo,« mu je rekel Evzelij, »da te je zaneslo sem. Rajsko življenje si imel in še neizmerno bogat si postal. Če bi ti bil to kdo prerokoval na Rtiču dobre nade, bi se mu bil smejal in mislil, da ni pri pravi pameti.

Ko sta potem obiskala še polja in vrt, pa tudi udomačene opice pri delu in Lepoglavca, ki ju je nekaj časa zabaval, je prišla Gerda in povabila oba v hišo k obedu.

»Sijajna pojedina ne bo,« je rekel Tomaž, »ker pač nimava dosti izbere.« Toda Gerda je prinesla tako imenitno kosilo, da je Evzelij zaklel, da tako dobrega še v Evropi ni nikoli jedel.

»Še mojim ljudem malo postreži,« je poprosil Tomaža. »Že dolgo časa niso pošteno jedli. Vse ti bom rad plačal, saj mi ne manjka okroglih nizozemskih zlatnikov.

Tomaž se je nasmehnil in dejal: »Vse sem dobil zastonj in zastonj bom tudi rad dal.«

Takoj je poklical mornarje z ladje in jim naložil toliko živl, da so jih komaj odnesli.

Tomaž je vprašal bratranca, koliko časa bo potreboval, da bo ladja popravljena.

»Če bo vse prav šlo, bo v osmih dneh že urejeno. Takrat bomo odjadrali!« je odvrnil Evzelij.

»Potem bova kmalu spet videla domače kraje!« je rekel Tomaž Gerdi.

V dnevih, ko sta še ostala na otoku, sta si še enkrat ogledala vse, kar jima je bilo tako drago in kar bosta morala zapustiti. Šesti dan so jima mornarji odnesli na ladjo, kar sta mislila vzeti s seboj.

Zlati prah je Tomaž sam spravil v vrečah na ladjo. Tudi Lepoglavca ni pozabil in Raci je pripravil udoben prostor na ladji. Druge opice pa so se tako bale velike ladje in ljudi, da se Tomaž ni mogel odločiti, da bi jih vzel s seboj.

Ko sta šla poslednjič čez dvizni most, je Tomaž še nekaj časa ostal tam in vrezal v les besede v portugalskem, nizozemskem, angleškem in malajskem jeziku:

»Na tem srečnem otoku bo do bil prijetno zavetišče vsak nesreč-

nik, ki je doživel brodolom. Bog naj pomaga vsem, ki pridejo, kakor je pomagal poslednjemu lastniku, ki je preživel tu pet let in potem spet srečno odjadral v Evropo.»

Potem so šli vsi na ladjo. Evzelij je ukazal potegniti sidro in odpluli so na daljnjo pot.

Ker je bilo vreme ugodno, so kmalu izgubili otok izpred oči.

Čez devet tednov so prišli srečno do Rtiča dobre nade. Tam so ostali nekaj dni, potem pa so se pridružili ladjam, ki so Evzelija že prej spremljale, in med grmenjem topov so prispeli čez novih devet tednov domov.

Tu je zvedel Tomaž, da živi še nekaj njegovih prijateljev v veliki revščini. Takoj se je zavzel zanje. Kupil jim je veliko zemljišče in jim dal precej denarja. Evzelija je prosil, naj ostane pri njem. Kapitan, ki je bil že precej v letih, je rad sprejel njegovo ponudbo, ker se mu ni več ljubilo potikati se po morjih. Marto pa je vzgojil v pošteno dekle.

Raca je živela na velikem vrtu in imenitno se ji je godilo. Tudi Lepoglavcu ni šlo slabo. Dobil je lepo kletko, toda le redkokdaj je bil v njej. Najrajši je sedel na oknu in gledal na vrt.

Tako so živeli vsi srečno še dolgo, dolgo let.

Konec.

Slavo Štine:

Ptiček brez perja

Pred hišo je brajda zorela, na njej pa krdela so pela, krilatih, veselih trgačev ...

Preve je požrešnih beračev; odganjaj, moj sinko jih malo, sicer nam ne bo nič ostalo!

Ne grozdja, ne vina ne bo, po grlu vse ptičjem bo šlo — je oče ves v skrbi dejal,

a sin se je tiho smejal, in pridno odganjal je ptiče in sam je obiral grozdiče ...

Očetu pa čudno se zdi, da grozdje čez noč mu kopni, saj čuva ga sinko mu, Sinko.

Na brajdi dobi ga, ozmerja: le čakaj, ti ptiček brez perja!

Trije bratje

Pred davnimi časi je živel krojač, ki je imel tri sinove. Obubožal je in nazadnje mu je ostala razen kože samo še ena koza. Koza pa je morala imeti dovolj kreme, da je dajala za vse mleka in trije sinovi so jo morali pasti, vsak dan eden.

Koza je ves dan mulila travo. Zvečer pa jo je vprašal najstarejši, ki jo je tisti dan pasel:

»Kozica, ali si sita?«

In kozica je odvrnila:

»Sita sem tako, da mi je kar slabo, mee—mee.«

Pa pojdiva domov, je rekel najstarejši sin in jo odvedel domov.

»Ali je dovolj jedla?« je vprašal oče, ko je sin kozico privezal k jaslim.

»Oh, toliko, da ji je kar slabo,« je povedal sin. Oče pa se je hotel sam prepričati. Šel je v hlev in kozo sam vprašal, ali ima dovolj. Koza pa je odgovorila:

»Kako naj bi sita bila, ko še travice nisem dobila?«

»Kaj?« se je razjezil krojač in poklical najstarejšega sina. »Ti, lažnivec, rekel si, da je koza sita, pa še travice ni dobila!« V jezi je pograbil bič in sina spodil od doma.

Drugi dan jo je šel past drugi sin in tretji dan tretji. Toda obema se je enako zgodilo. Koza je zvečer rekla, da je lačna in oče ju je napodil v svet.

Tako je ostal stari krojač sam s kozo. Zjutraj je šel v hlev in kozico pobožal. Potem jo je odvedel na pašo. Najlepši travnik, kjer je rasla najslajša travica, ji je izbral. In zvečer jo je vprašal, ali ima dovolj

»Sita sem tako, da mi je kar slabo, mee—mee.«

Tako mu je odgovorila. Odvedel jo je domov in jo v hlevu privezal k jaslom. Preden pa je šel v hišo, jo je še enkrat vprašal, ali je sita. Tedaj pa se je koza oglasila:

»Kako naj bi sita bila, ko še travice nisem dobila?«

Ko je krojač to slišal, je debelo pogledal. Takoj je uvidel, da je svoje sinove po krivici zavrzel.

»Čakaj, nehvaležna žival,« je rekel ježno, »kaznoval te bom.« Vzel je britev in jo na vratih hotel bledeti in rop. Potem pa jo je z bičem nagnal, da je zbežala, kar so jo noge nesle.

Krojač, ki je zdaj ostal sam, je bil zelo žalosten. Rad bi poklical svoje sinove nazaj, toda ni vedel, kam so šli.

Najstarejši je medtem dobil službo pri nekem mizarju. Ko se je izučil, mu je izročil mojster za plačilo majhno mizo, ki ni bila na videz nič posebnega. Imela pa je neko skrito lastnost. Če ji je kdo rekel: »Mizica, pogrni se!«, je bila iznenada polna jedi in pijače.

Mladi pomočnik si je mislil: »To bo za vse življenje dovolj!« Če se mu je zazdelo, je šel v gostilno, drugače pa je kar zunaj na travniku velel svoji mizici, naj se pogrne, in takoj je bilo toliko jedi na njej, da se je pošteno nasitil.

Nekega dne se je primerilo, da je prišel proti večeru v majhno gostilno. Namenjen je bil domov k očetu in poslednjo noč v tujini je hotel prespati v tej gostilni. Vse polno gostov je bilo v izbi in komaj je še dobil sobo. Gostilničar mu je rekel, da so gostje že vso večerjo pojedli in da jih je še nekaj ostalo lačnih.

»Nič ne de,« je odvrnil mladi mizar, »zame ni treba skrbeti in če je še kdo lažen, mu bom že pomagal.«

Postavil je mizico sredi sobe in vzkliknil: »Mizica, pogrni se!« In takoj je bilo na njej toliko dobrot, da so bili vsi pošteno siti. Krčmar je stal v kotu in presenečeno gledal to čudno reč. Mladi pomočnik pa je s svojimi tovariši pil in pil, da se je docela upijanil. Kar nesti so ga morali v njegovo sobo. Krčmar, ki je premišljal, kako bi prišel do te čudodelne mizice, se je tedaj spomnil, da ima na podstrešju med staro ropotijo prav tako mizo. Ponoči, ko so vsi spali, jo je prinesel v pomočnikovo sobo in jo zamenjal s čudodelno mizico.

Drugo jutro je mladi mizar plačal svoj zapitek in sobo, potem pa je šel proti domu. Oče ga je veselo sprejel in ga vprašal, kje je hodil.

»Učil sem se,« mu je sin povedal, »mizar sem postal.«

»Mizarstvo je lepa obrt,« je rekel oče. »Zdaj mi pa še povej, kaj si za svoje učenje dobil.«

»Najboljše, kar sem mogel,« je odvrnil sin. »Tole mizico!«

Oče si je ogledal mizico od vseh strani in rekel: »No, kaj pride ni. Saj je že stara in obrabljena.«

»Motite se, oče,« je rekel sin. »Ta mizica je čudodelna. Povabite vse prijatelje in znanke, da pokažem njen učinek. Če rečem: »Mizica, pogrni se!«, bo takoj polna najboljših jedi in najokusnejše pijače.«

Oče je res poklical vse prijatelje in znanke. Ko so bili vsi zbrani, je dejal mladi pomočnik:

»Mizica, pogrni se!«

Toda mizica se ni zganila. Ostala je takšna, kakršna je bila. Vsi znanci so se mu smejali in mu rekli, da je lažnivec. Ves jezen je pobral mladi mizar svoje reči in šel v službo k mizarju iz sosedne vasi.

Drugi sin je prišel k mlinarju in se pri njem izučil. Ko je postal pomočnik, mu je mlinar rekel: »Ker si se dobro obnašal, ti bom dal svojega osla, ki pa ne vleče voza in ne nosi bremen.«

»Čemu mi pa potem bo?« ga je začudeno vprašal pomočnik.

»Čemu? Zlato pljuje! Če ga postaviš na rjuho in mu rečeš: »tri-tra-tric, bo začel spredaj in zadaj pljuvati cekine.«

»No, to je pa lepa reč,« je rekel pomočnik. Zahvalil se je mojstru in se vrnil proti domu. Naključje je hotelo, da ga je zaneslo v isto gostilno kakor nekaj dni prej njegovega brata. Pozno je že bilo in komaj je še dobil prenočišče. Osla je vlekel s seboj. Krčmar mu je hotel vzeti povodec iz rok in ga odvesti v hlev, toda mladi mlinar mu je rekel:

»Nič se ne trudite. Za osla bom že sam poskrbel.«

Krčmar se je čudil. Ko je videl, da skrbi gost sam za svojega osla, si je

mislil, da najbrž ne bo imel kaj prida denarja. Kako pa se je začudil, ko je vzel pomočnik iz žepa dva zlatnika in mu rekel, naj pripravi kaj dobrega za večerjo. Po večerji je vprašal, ali je še kaj dolžan. Krčmar, ki ni hotel zamuditi lepe prilike za zaslužek, je dejal, naj mu da še tri zlatnike. Pomočnik je segel v žep in videl, da nima v žepu nič več denarja. »Počakajte malo, krčmar, takoj prinesem denar,« je rekel in krenil v hlev. Krčmar se je temu čudil in šel za njim. Skozi okno je videl, kako je pomočnik posadil osla na rjuho in mu rekel: »Tri-tra-tri!« Tedaj pa so začeli padati po tleh zlatniki.

»Zlomka,« si je rekel krčmar. »To je pa treba izrabiti!«

Ko je pomočnik spal, je odvezal čudodelnega osla in postavil k jaslim svojega sivca.

Mladi mlinar je drugo jutro šel domov. Oče ga je prijazno sprejel in ga vprašal, kod je hodil tako dolgo.

»Za mlinarja sem se izučil,« je rekel sin. Ves vesel je pravil očetu, kakšnega čudodelnega osla je dobil za plačilo. Sklinal je vso vas, da bi pokazal, kakšne čudeže zna delati. Toda primerilo se mu je prav tako kakor njegovemu starejšemu bratu. Osel ni hotel pljuvati cekinov, čeprav mu je neprestano pravil: »Tri-tra-tri!« Ljudje so se mu smejali in bi ga bili skoraj nabili, češ, da se iz njih norčuje.

Tretji sin je postal kovač. Tri leta je služil, da se je izučil. Medtem sta mu brata pisala, kako ju je krčmar ogoljufal. Ko se je od mojstra poslavljal, je dobil od njega veliko torbo.

»Kaj bom z njo?« ga je vprašal.

»V njej je močan kij,« mu je mojster povedal. »Če te bo hotel kdo napasti ali pa če se boš hotel nad kom maščevati, moraš samo poklicati: »Kij iz torbe!« in kij bo začel plesati po njegovem hrbtu s tako silo, da ga bodo mesec dni vsa rebra bolela. Ko boš rekel: »Kij v torbo!«, bo pa prenehal in skočil nazaj v torbo.

In kovač je šel v svet, proti domu. Med potjo je prišel v gostilno, kjer sta bila njegova dva brata ogoljufana. Vse polno ljudi je bilo tam zbranih, kajti krčmar je vsakomur povedal, kakšne zaklade ima ter kazal osla in mizico.

»To pa res nič ni,« je rekel mladi kovač. »Jaz imam še nekaj dragocenejšega!« Pokazal je svojo torbo, potem pa je šel spat.

Krčmar, ki je bil prepričan, da mora biti v njej samil dragulji, je nekaj ča-

sa počakal. Ko je mislil, da kovač že spi, se je splazil v njegovo sobo in mu segel pod zglavje, kjer je imel skrito torbo. Mladi kovač pa je bdel. Ko se je krčmar dotaknil torbe, je vzkliknil: »Kij iz torbe!«

Kij je skočil iz torbe in začel besno pretepati krčmarja, da je videl vse zvezde. Tat je kričal in prosil usmiljenja, toda kij ni odnehal. Šele tedaj, ko je obljubil, da bo vrnil mizico in osla, je kovač ukazal: »Kij, v torbo!«

Zjutraj je oboje dobil in šel domov. Vrnil je bratoma mizico in osla ter so potem vsi srečno in zadovoljno živeli, dokler jih ni vzele bela smrt.

Manko G.:

Kdo je to?

Ves črn ko oglje,
a vendar umit,
kožušček mu sije
ko jutrnji svit

Oči so mu majhne
in kratek je rep,
za mlado nevesto
še vendar prelep.

Za hrano so črvi,
presladka ta jed,
in ozki so rovi
ves širni mu svet.

Že videl ga, slišal
o njem je pač vsak,
povej po pravici,
kdo ta je junak?

(Krt)

Kaj pišejo Lutroučki?

Moj očka

Moj očka vedno zame skrbi,
zato ga tudi imamo radi vsi!
Če moral bi nam umreti,
vsi bi morali lakoto trpeti!

Moj očka zmerom v občini sedi,
da zasluži za nas
vsakdanji kruh in pozimi
obleče nas.

In očka vedno pripoveduje
nam povesti od starih dni
in nas uči, kakšni moramo biti
pridni — in si pošteno kruh služiti!

**Franc Weiss, učenec slovenskega
razreda v Mozlju, srez Kočevje**

Moj oče je zelo dober. Česa vsega ni
storil, samo da me spravi do kruha.
Zaradi tega mora samemu sebi marsi-
kaj odreči, česar pa nikoli ne pokaže,
ampak mu je zmerom prva in glavna
skrb moja in mojega bratca vzgoja. Ker
vem, da dela vse to iz ljubezni do na-
ju, ga imam tudi jaz nad vse rada. Daj
Bog, da bi mu mogla njegovo skrb in
ves trud kdaj poplačati!

**Slavica Paternu, učenka I. a razreda
real. gimn., Vrhnika**

Moj tatek je zelo dober človek. Kdo
bi me preživiljal, ako ne bi bilo tateka?
Tatek je moj največji dobrotnik! Zdaj
preživlja on mene, ko bo pa star, bom
pa jaz skrbel zanj.

**Branko Petek, učenec III. razr.
v Kamniku**

Ljubi stric Matič! Ko si razpisal novi
natečaj »Moj oče«, sem bil bolan in ni-
sem mogel takoj pisati. Imel sem hudo
vročino. Takrat je bil moj očka žalo-
sten. Mnogokrat mi je ponoči in podne-
vi meril vročino. Ko sem ozdravel, je
bil očka spet vesel. Med boleznijo sem
spoznal, kako zelo rad me ima moj
očka. Ljubim ga tudi zato, ker skrbi za
nas vse in nas lepo uči. Svojega očeta
bom vedno rad imel, ga spoštoval in
ubogal.

**Zdravko Klanjšček, uč. III. razreda
Vučja vas, p. Križevci**

Skoraj nobenega otroka ni na svetu,
ki ne bi imel svojega očeta rad. Oče je
tisti, ki skrbi, da ima vsa družina do-
volj hrane in obleke. Skrbi tudi za otro-
ke, da hodijo v šolo, in jim kupuje šol-
ske potrebščine. Tudi jaz imam svojega
očeta zelo rada. Moj oče je že star in je
izkušen mesar. Kdor izgubi očeta, je si-
rota!

Ana Junko, uč. IV. razr. v Doblčah

Največji zaklad na svetu mi je oče.
Če bi tega izgubil, bi bil velik siromak.
Očeta neizmerno ljubim. Ko sem bil
majhen, me je dostikrat popestoval. Že
deset let ga ni doma. Skrb za kruh ga
je prisilila, da je zapustil ljubo družini-
co in prelepo domačo vas ter odšel v
Kanado. Ob slovesu je bilo vsem hudo.
Večkrat nam piše in pošlje denarja. Ma-
ma nam potem s tem denarjem kupuje
obleko in šolske potrebščine. Ker vem,
da veliko trpi v tujini, ga še posebno
ljubim, in ko se kdaj vrne domov, mu
bom pokazal svojo ljubezen s tem, da
mu bom pomagal pri delu in da bom
ubogljiv.

**Leopold Butala, učenec IV. razreda
v Doblčah**

Moj oče

Moj očka je dober, da nihče tako,
ga išči kjer hočeš — nikjer ga ne bo!
Ko zjutraj vstanem, z menoj se igra
in zmerom izprašuje, če sinko kaj zna.
Če je napačna naloga, ki sem jo moral napisat
moram takoj spet vse izbrisat.
In znova na delo, čeprav ne veselo.
Še ko očka v službo hiti,
mi zagrozi:
»Le pazi, Zvonko, ti
na pikico nad črko J!«
Tu, zdaj, moj ljubi stric Matič,
sem Ti napisal nekaj resnic!

**Bukavec Zvonko, učenec IV. razr.
Selnica ob Dravi**

Časih si mislim, kako hudo bi mi bilo,
če bi izgubili našega dobrega ata. Saj se
zmerom trudi za nas, da nam zasluži
kruh in vse, kar potrebujemo. Vsi ga
imamo zelo radi, ker je tako skrben in

dober. Prav pridno se hočem učiti, da mu vsaj z veseljem poplačam del njegove očetovske ljubezni in skrbi. Dragega Boga prosim, da nam še dolgo, dolgo ohrani našega ljubelega ateka.

Marina Kralj, uč. II. razr.
Vareš Majdan.

MOJ OČKA

Očka naš me rad ima,
kar poželim — prav vse mi da!
Kupil mi je že konjiča
in drgogledega beriča.

Ali žalostno je to,
da očka moj trpi hudo.
V tovarni dela dan na dan,
četudi časih je bolan.

A on ne toži in ne stoka,
z glavo pokonci dalje stopa.
On dobro ve, kar mi ne vemo,
da kruh, ki ga zasluži, radi jemo.

Za kruhek ta vsak dan trpi,
za nas krvavi pot poti,
za nas, za nas se on bori!

Franci Štravs, uč. I. razr. mešč. šole
na Jesenicah.

Moj oče je zelo dober, ker skrbi zame in za vso družino. Kako uboge so družine, ki nimajo očeta! Trudim se, da bi se v šoli dobro učila in ga z lepim izpričevalom razveselila! Večkrat mi napravi kako veselje. Tako mi je napravil tudi veliko veselje, ko me je vzel s seboj v Ljubljano na sokolski zlet. Zato ga imam zelo rada in mi je žal, kadar ga nepremišljeno žalim.

Slavica Kuhar, uč. I. razr. mešč. šole
v Črni pri Prevaljah.

Svojega očeta imam rad, ker je on prvi za Bogom, ki me varuje vsega hudega in mi hoče vse dobro za dušo in telo. On skrbi zame, mi kupuje knjige, obleko in šolske zvezke, da lahko redno obiskujem šolo. Svojo hvaležnost mu moram pokazati s tem, da prinesem iz šole odličen izkaz. Tudi če sem bolna, skrbi oče zame in mi prinese zdravila, da kmalu okrevam. Zato, ker me ima tako rad, ga rad ubogam in mu rad postrežem in zmerom mu bom hvaležen za njegovo ljubezen in skrb.

Slavko Grmlič, uč. IV. razr.
Sv. Jurij ob Ščavnici.

Svojega očeta imam zelo rad, ker skrbi zame in mi kupuje obleko, čevlje in knjige. On je zame najdražje bitje na sve-

tu. Oče skrbi, da se učim in da hodim v šolo. Zelo dober je z menoj, kadar sem priden. Tudi kadar pride truden domov, je vedno dobre volje, zato ga imam zelo rad.

Miroslav Naglič, uč. IV. razr.
p. Sv. Jurij ob Ščavnici.

Grobnica mamutov

V bližini Brna, moravske prestolnice, so pri razkopavanju peščenih skladov odkrili v precejšnji globini veliko skupno grobnico predpotopnih orjaških slo-nov — mamutov. V njej je okoli 1000 okostij. Po njihovi legi se vidi, da je morala zadeti živali nenavadna nesre-ča, da so vse poginile, najbrž jih je iz-nenada zasulo.

Zanimivosti

Samica morskega volka leže največja jajca. Dolga so do 23 centimetrov.

Pravi kralj živali ni lev, pač pa tiger, ki je večji, okretnejši, močnejši, pogumnejši in hitrejši od leva.

Največji in najbogatejši muzej na svetu je pariški Louvre. Dvorane v njem so skupaj dolge več kilometrov.

Opica zna jokati, ne zna se pa sme-jati.

Citrona ni sad, ampak jagoda.

V Čilu v Ameriki imajo neke vrste kokoši, ki ležejo zelena jajca.

Novo rojen kenguru je dolg samo dva in pol centimetra.

V jezeru Titicaca v Južni Ameriki že-lezo ne zarjavi. V njegovi vodi živi le ena vrsta rib.

Žaba ne pije vode, ampak jo le vsr-kava skozi kožo.

Veliki matematik Einstein je nekoč v gimnaziji padel pri izpitu iz — matema-tike.

Če leži, porabi človek na minuto osem litrov zraka, pri zelo napornem delu pa do petdeset litrov.

Manica:

Uganke

1. Nima je zemlja, nima je nebo, ne morje, ne ljudje, ne zverina, ne drevje, a — najmanjši črvič jo pa ima?

2. Živa ni, a živo ima, velika je, pre-giblje se?

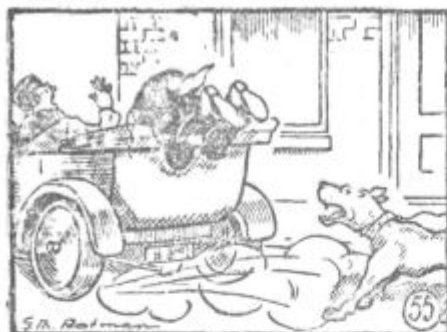
3. Kateri stolp v Sloveniji je naj-višji?

Rešitev posetnice
Knjižničarka.

G. Th. Eotmani

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

(Prevedel Vladimir Levstik)

Aha! na srečo je stal ob pločniku avtomobil, ki se je baš pripravil, da bi odpejaval. Nekaj gospa je sedela v njem in šofer je že držal volilo v rokah. Hop! prav tisti mah, ko je avtomobil potegnil, je skočil prodajalec psov zadaj na zgrnjeno streho in se prekopicnil v voz.

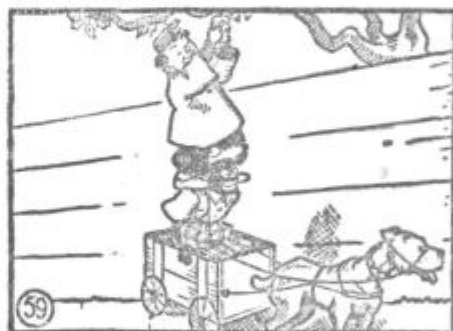
»Ko sta Joši in Peter ujela Hektorja in se vrnila na kraj nesreče, je že sedel na stolu redar, kakor da bi bil svoje žive dni prodajalec kužkov. Očividno je čakal, da bi se prikazal lastnik psilčkov, ki sta bila še prilezana.

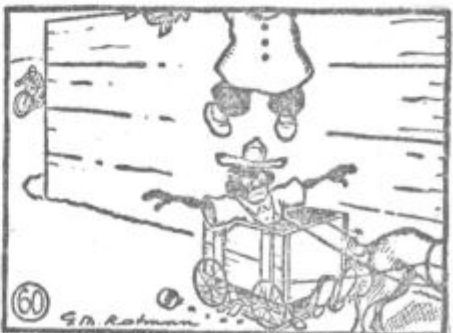
Čez deset dni je imel Joši rojstni dan. In, kaj menite, kaj mu je podaril oče? Lep, nov voziček, ki ga je bil vrli mož sam napravil iz še večjega zaboja, nego je bil prejnjil. Kako srečen je bil Joši! »Allo, ga je opomnil oče, »bodita tu pot previdnejša!«. Nu, lahko si mislite, da se je Joši prijatelju Petru takoj pohvalil z darilom.

Že drugo jutro sta se odpravila z vozičkom po kupčiji. Namenjena sta bila v enega izmed sosednjih krajev. Sredi poti je pa Peter mahoma vzkliknil: »Glej, jabolko!« Joši je pogledal kvilčku. In res: na veji, ki je štrlela čez plot, je viselo krasno, rdeče jabolko!

Jabolko ni bilo namenjeno njima, zakaj drevo je raslo za plotom, ali — oh, tolikanj ju je zaskominalo, da je bilo vse premagovanje zamani! Zato je stopil Peter na voziček, Joši mu je pa zlezal na rame. Še malo, pa bi bil dosegel jabolko; že je željno iztegnil roko po njem...

Ali — kaj je bilo to? Rešil se je varlo zaboju dno, in Peter je padel s sladkorčki vred skozi luknjo, tako da je Joši mahoma izgubil oporo. Na srečo se je ujel za vejo, a zdaj je visel med nebom in zemljo. Tisti mah je prigrmelo izza vogala motorno kolo.